

Arrest

nr. 167 987 van 23 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
beiden handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke
vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X
3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, beiden handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X, en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 24 september 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 mei 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienden bij aangetekend schrijven van 21 november 2014 een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 29 januari 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing om de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekende partijen ontvankelijk te verklaren.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 8 mei 2015 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekende partijen om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die op 25 augustus 2015 aan verzoekende partijen ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.11.2014 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

[B.L.] [...]

[G.S.] [...]

+ 2 minderjarige kinderen:

[G.K.] [...]

[G.S.] [...]

nationaliteit: Kosovo

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 29.01.2015, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

We verwijzen naar het medisch verslag opgesteld door de arts-adviseur op 04.05.2015 (zie gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verwerende partij werpt op dat niet blijkt dat tweede en derde verzoekende partij en het minderjarige kind van eerste en tweede verzoekende partij een belang hebben bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Zij betoogt dat enkel aan de vreemdeling die een medisch probleem heeft een verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend en dat voormelde partijen niet hebben aangegeven enig medisch probleem te hebben.

3.2. De Raad dient in casu te benadrukken dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet heeft gemotiveerd dat aan tweede en derde verzoekende partij en het minderjarige kind van eerste en tweede verzoekende partij geen verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan worden toegestaan omdat zij niet aantoonen zelf enig medisch probleem te hebben. Verwerende partij heeft daarentegen op 29 januari 2015 geoordeeld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van deze partijen ontvankelijk was en dat zij in het bezit dienden te worden gesteld van een attest van immatriculatie tot over de gegrondheid van hun aanvraag uitspraak was gedaan. Bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing worden verzoekende partijen hersteld in hun vroegere toestand, zodat niet blijkt dat zij geen belang hebben bij het ingestelde beroep.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaffen de volgende toelichting:

[...]

1.

Ten eerste is het duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

De arts-attaché is dus niet nagegaan of de medische elementen die verzoeker heeft aangehaald een reëel risico inhouden op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

De informatie aangaande de beschikbaarheid en toegankelijkheid zoals aangegeven door verweerder is niet voldoende.

Verweerder geeft aangaande de beschikbaarheid van de medische behandeling en de toegankelijkheid van de medische behandeling informatie dewelke niet gespecificeerd zijn en waaruit niet kan geconcludeerd worden waar de ziekte kan behandeld worden.

De arts-attaché meldt in zijn medische evaluatie dd. 04.05.2015 dat verzoeker aan diabetes mellitus 2, arteriële hypertensie, hypercholesterolemie, morbi[...]de obesitas en posttraumatisch stress syndroom lijdt.

Desalniettemin stelt de bestreden beslissing dat "uit het voorgelegd medische dossier (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geeneen adequate behandeling mogelijk is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft". Verder stelt de arts dat die medische opvolging en behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is in Kososvo.

Voor zover begrepen dient te worden dat verweerder van oordeel is dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, en hij niet aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt omdat er een adequate

behandeling is in zijn land van herkomst, dient de Raad op te merken dat deze stelling geen steun vindt in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Verweerder stelt op een zeer bizarre wijze dat de ziekte niet erg is wanneer er een behandeling mogelijk is in het land van herkomst.

Oftwel lijdt verzoeker aan een ernstige ziekte of niet.

De ziekte is volgens verweerder niet ernstig omdat de medische behandeling mogelijk zou zijn in het land van herkomst.

Verweerder kan de ziekte niet kwalificeren en schiet daar ernstig in tekort.

Uit artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet kan immers niet worden afgeleid dat indien een vreemdeling lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor haar leven of lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor haar fysieke integriteit, zij derhalve niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er een adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Verweerder dient elke ziekte waaraan verzoeker lijdt te specific[er]en waar het kan behandeld worden.

In deze wordt enkel algemene informatie gegeven zodat niet voldoende werd aangetoond of de behandeling wel mogelijk is in het land van herkomst.

De medische behandeling dient eveneens toegankelijk te zijn.

Op dat gebied schiet de verwerende partij eveneens te kort.

Het komt de verweerder immers toe het gestelde in artikel 9ter, § 1, eerste lid en laatste lid te respecteren en zonodig de arts-adviseur te verzoeken om bijkomende onderzoeken te verrichten.

Een bestuurlijke beslissing dient de bestuurde minimaal toe te laten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat zij met kennis van zaken haar rechtsmiddelen kan aanwenden.

Deze vereiste impliceert dat wanneer, met verwijzing naar een advies van een ambtenaar-geneesheer, geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetbepaling die twee situaties voorziet, er uit voormeld advies duidelijk dient te blijken waarom geen van beide situaties van toepassing is en dat de motieven in dit advies deugdelijk moeten zijn.

Aan deze vereiste is in casu niet voldaan, zodat de motivering van de bestreden beslissing niet als pertinent en draagkrachtig kan worden beschouwd.

2.

Ten tweede houdt de bestreden beslissing een schending in van de bepalingen van art. 9ter Vw.

Dit artikel bepaalt het volgende :

Art. 9ter. § 1 Vw. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Art. 9ter. § 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

In het medisch advies dd. 04.05.2015 van de arts-attaché stelt deze laatste dat de aandoening van verzoeker niet ernstig aangezien de ziekte zou behandeld kunnen worden in het land van herkomst.

De arts-attaché verwijst hiervoor naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die een dergelijke (strengere) interpretatie zou hebben gegeven aan de bepalingen van art[...]. 3 EVRM.

Echter, nergens in de bepalingen van Artikel 9ter Vw wordt een "directe" levensbedreiging vereist.

Artikel 9ter Vw. laat ook ziekten toe die (op termijn) een reëel risico kunnen inhouden voor het leven of de fysieke integriteit, bij gebrek aan adequate (beschikbare en toegankelijke) behandeling in het herkomstland.

Artikel 9ter Vw zelf vereist geen "directe" levensbedreiging wegens "kritieke" gezondheidstoestand of "vergevoerd stadium" van de ziekte.

Door te eisen dat de aandoening van verzoeker 'levensbedreigend' zou moeten zijn, heeft verweerder een voorwaarde toegevoegd aan artikel 9ter Vw, en miskent daardoor art. 9ter Vw.

Art. 9ter, §3,4° Vw laat verweerder slechts toe om de zgn. 'medische filter' toe te passen rekening houdend met alle elementen van art. 9ter §1, eerste lid Vw:

Artikel 9ter Vw beschermt zieken die (kennelijk) een reëel risico lopen voor het leven of de fysieke integriteit, of op een onmenselijke of vernederende behandeling, in het geval er geen adequate (beschikbare en toegankelijke) behandeling is in het land van herkomst of het buitenland waar betrokkene naar zou moeten terugkeren na afwijzing van de 9ter Vw. aanvraag.

Verweerder verklaart in casu de 9ter Vw aanvraag van verzoeker ongegrond alleen op basis van het eerste deel van deze definitie, mét bovendien een (veel te) strenge (en onwettige) invulling ervan ("direct" risico op leven of fysieke integriteit).

Verweerder gaf daarbij geen enkele motivering over het tweede en derde deel van de definitie van art. 9ter Vw : namelijk : of er geen van de genoemde risico's is in het geval dat verzoeker geen adequate behandeling meer zou krijgen na terugkeer.

In casu lijdt verzoeker weldegelijk aan een aandoening dewelke een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit.

Het medisch advies dd. 04.05.2015 van de arts-attaché is in strijd met de voorhanden zijnde stukken in het administratief dossier.

3.

Ten derde blijkt uit de lezing van het advies van de arts-attaché dd. 04.05.2015 alleszins niet dat deze laatste een grondig onderzoek heeft gevoerd van de door verzoeker voorgelegde medische verslagen.

De door verzoeker voorgelegde medische getuigschriften bevatten wel degelijk meer dan voldoende gegevens waaruit blijkt dat de aandoeningen van verzoeker ernstig zijn en dat een terugkeer naar het herkomstland om die reden is uitgesloten.

Deze gegevens zouden redelijkerwijze moeten kunnen volstaan.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer is uiterst summier en is in hoofdzaak beperkt tot het louter weergeven van de datum en de opsteller van de door verzoeker voorgebrachte medische getuigschriften.

Dit kan onmogelijk als een ernstig (inhoudelijk) onderzoek worden aanzien van de voorgelegde medische getuigschriften.

Minstens werden de medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat.

De medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt laten haar niet toe om te reizen.

Uit de door verzoeker voorgelegde medische attesten bleek integendeel dat de medische aandoeningen waaraan zij lijdt van die aard zijn dat een verdere medische opvolging in België noodzakelijk is.

Uit de door verzoeker voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

4.

Ten vierde schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoeker aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Door verzoeker niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had zij bij verzoekende partij of bij haar artsen specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid om te reizen naar Kosovo; gelet op zijn medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide; of verzoekende partij onderwerpen aan een medisch onderzoek om haar actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd. De arts-attaché raadpleegde geen deskundige, noch werd er gecorrespondeerd met de geraadpleegde arts van verzoekende partij aangaande haar (actuele) gezondheidsproblemen. De arts-attaché heeft op voorbarige en onterechte wijze de door verzoekende partij voorgelegde verslagen tegengesproken.

Nochtans is dit voorgeschreven door artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Mits consult van de behandelende arts had verwerende partij een correct medisch standpunt kunnen innemen.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in het dossier van verzoekende partij op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen. Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat uit de voorgelegde verslagen niet zou blijken dat verzoeker zou lijden aan een medische aandoening die een actuele directe bedreiging voor haar leven zou zijn omdat de medische behandeling in het land van herkomst beschikbaar en toegankelijk zou zijn, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 04.05.2015 alsook de overige verslagen die nadien werden ingediend, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoekende partij aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen. Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak. Door verzoekende partij niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds de medische verslagen van de arts van de heer [B.] tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoekende partij minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar[-] geneesheer, heeft verweerder op

kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. ongegrond te verklaren. Minstens schendt de bestreden beslissing de motiveringsverplichting doordat op deze argumenten in de aanvraag dd. 21.11.2014 helemaal niet werd geantwoord.

Verzoekende partij heeft objectieve en verifieerbare verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoening waaraan zij lijdt. Aan de hand van de verslagen kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan zij lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is, met name dat een regelmatige opvolging door verschillende specialisten noodzakelijk is. Minstens werden de medische aandoeningen waaraan zij lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat. Uit de door verzoekende partij voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Dat daarnaast, dient benadrukt te worden dat verzoekende partij wel degelijk ernstig ziek is, en dat het niet kan dat de aanvraag van verzoekende partij geweigerd wordt, zonder haar zelf medisch te onderzoeken.

Het is jammer om te moeten vaststellen dat de attesten die door verzoekende partij werden overgemaakt volgens verwerende partij niet beschouwd kunnen worden als zijnde een informatiebron waaruit zou moeten blijken dat heer [B.] zich in het kader van artikel 9ter Vw. verder kan laten behandelen in België.

De medische toestand van heer [B.] verergert met de dag, en zal er niet beter op worden indien het verblijf wordt geweigerd. Bovendien dient verwerende partij aan te tonen in welke omstandigheden de aandoening in het land van herkomst kan behandeld worden.

Uiteindelijk zal zij medische zorg nodig hebben, zo niet zal zij in levensgevaar verkeren.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook geenszins kan aanvaard worden, waar de Dienst stelt dat het verzoek overeenkomstig artikel 9ter Vw. van verzoekende partij geweigerd wordt.

In de bestreden beslissing wordt geen rekening gehouden met het feit dat de medische behandeling in Kosovo niet voldoende is om de gezondheidstoestand van verzoeker te verbeteren. De toegang tot de basisgezondheidszorgen en de meer gespecialiseerde zorgen zijn extreem beperkt en niet voldoende om de nodige zorgen inzake de fysieke toestand van verzoeker te verschaffen. Het is bovendien aangetoond dat de medicijnen en het sociale systeem in Kosovo niet aangepast zijn om te voorzien in de noodzakelijke en adequate behandeling voor de gezondheidszorgen van verzoeker.

Er is sprake van een structureel geworden onaangepastheid van het systeem van sociale zekerheid in Kosovo van veelvuldige dysfuncties en onaangepastheden in het mechanisme van identificatie van de minvermogenden die de relevantie en de maatschappelijke efficiëntie van dit stelsel hebben aangetast.

Verwerende partij heeft hier totaal geen rekening mee gehouden.

Het is duidelijk dat de nodige medische opvolging niet voldoende bereikbaar is in het land van herkomst van verzoekende partij. Bovendien vond er geen enkel concreet onderzoek plaats door de verwerende partij wat de veranderingen van de geneeskundige overname bij een terugkeer naar het land van oorsprong tot gevolg zou hebben: de gezondheidstoestand van verzoekende partij moet medisch opgevolgd worden in België, met name door haar vertrouwde artsen en in haar vertrouwde kliniek, en dit zonder onderbreking; elke onderbreking zal immers een terugval van de vooruitgang betekenen.

In de bestreden beslissing wordt geen rekening gehouden met het feit dat de medische behandeling in Kosovo niet meer voldoende is om de gezondheidstoestand van de heer en mevrouw [B.] te verbeteren.

Het is aangetoond dat de medicijnen en het sociale systeem in Kosovo niet aangepast zijn om te voorzien in de noodzakelijke en adequate behandeling voor de gezondheidszorgen van de heer [B.].

In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt is het medische systeem in Kosovo zo dat verzoekers niet zouden kunnen genieten van een adequate behandeling voor hun ernstige gezondheidsproblemen. De toegang tot de basisgezondheidszorgen en de meer gespecialiseerde zorgen zijn extreem beperkt en niet voldoende om de nodige zorgen inzake de fysieke toestand van verzoekers te verschaffen.

Bijgevolg is het evident dat verzoekers wegens het systeem van de gezondheidszorgen in Kosovo geen toegang hebben tot adequate behandelingen waar zij behoefte aan hebben.

Er bestaat weldegelijk een gebrek in het gezondheidssysteem van Kosovo dat de gezondheid van personen in gevaar brengt en in het bijzonder dat van de heer [B.], in geval zij gedwongen zouden moeten terugkeren naar Kosovo.

Verwerende partij heeft hier totaal geen rekening mee gehouden.

Het is duidelijk dat de nodige medische opvolging niet beschikbaar en onbereikbaar is in het land van herkomst van verzoekers. Bovendien vond er geen enkel concreet onderzoek plaats door de verwerende partij wat de veranderingen van de geneeskundige overname bij een terugkeer naar het land van oorsprong tot gevolg zou hebben.

Er kan vastgesteld worden dat de verwerende partij duidelijk aan haar verplichtingen van goed bestuur, voorzichtigheid en zorgvuldigheid heeft verzaakt omdat zij geen rekening heeft gehouden met het feit dat het opvolgen met de juiste medicijnen met het oog op het verbeteren van de fysieke gezondheid niet efficiënt kan gebeuren in het land van herkomst.

Verzoekers zijn niet bij machte om na een lang verblijf in België, de medische kosten te betalen. Zij moeten terug van nul beginnen in Kosovo. De heer [B.] kan geen rugbelastend werk verrichten, wat de kans op werk tot een minimum herleidt. Tussentijds zullen de gezondheidsproblemen van verzoekers ernstig achteruit gaan zodat er gevaar is voor hun gezondheid.

In theorie zijn de gezondheidszorgen zoals verwerende partij aanhaalt gratis voor diegenen die leven onder de armoedegrens in Kosovo, maar in de realiteit moeten patiënten dikwijls betalen, in het bijzonder voor de medicamenten.

In geval van terugkeer naar Kosovo is het onbetwistbaar dat verzoekers geen recht zullen hebben op de zorgen die zij nodig hebben, hetgeen een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt voor deze personen, en dat het daarom een schending uitmaakt van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

Bovendien zullen verzoekers ernstig gediscrimineerd worden omdat ze van etnische origine Roma zigeuners zijn. Verweerder geeft toe dat de Roma-gemeenschap tot de armste en meest kwetsbare gemeenschappen van Kosovo behoort. Zo is het post-traumatische stresssyndroom van de heer [B.] ook het gevolg van mishandelingen in het verleden. Het is sowieso moeilijk om een correcte medische behandeling te krijgen in Kosovo, laat staan indien men nog van origine Roma is.

We weten al te goed dat de Balkan-regeringen de zaken veel rooskleuriger voorstellen dan ze zijn.

Om een duidelijk overzicht te krijgen van de situatie in Kosovo is het aangewezen om een onderzoekscommissie opdracht te geven teneinde de schending van de mensenrechten in Kosovo grondig te onderzoeken en daarvan een verslag op te stellen.

Nochtans spreekt de wereldwijd bekende hulporganisatie CARITAS INTERNATIONALE in haar "Country Sheet Kosovo" van januari 2010 (hierna : rapport) daar anders over.

Uit het rapport blijkt dat er in Kosovo nog veel problemen zijn in de gezondheidszorg door onder andere:

- onvoldoende beschikbaar personeel (lees: artsen, verpleegkundigen,...)*
- slechte planningen en management*
- Oude medische apparaturen*
- onvoldoende voorraad van medicatie*

(blz 95, sub 3.4.1 van het rapport)

Kosovo mag zich als rangensluiter bekronen mbt de gezondheidssector in Zuidoost-Europa. (blz 96, sub 3.4.1 van het rapport)

Het grootste deel van het budget gaat naar het personeel zodat voor andere zaken geen geld meer overblijft. Het budget voor de gezondheidszorg is sowieso[er] zeer laag. (blz 112, sub 3.4.3.3 van het rapport)

De toegang van de gewone burger naar een ziekenhuis wordt al te vaak rooskleurig voorgeschreven dan dat het in de realiteit is. In werkelijkheid is de situatie van de gezondheidszorg schrijnend. Er zijn zeer lange wachtrijen voor behandelingen. Burgers betalen aan artsen smeergeld om sneller behandeld te kunnen worden waardoor de arme mensen in de kou worden gelaten door artsen. 40% van de Kosovaren zijn ervan overtuigd dat er in de gezondheids[s]ector grootschalig fraude wordt gepleegd. (blz 113, sub 3.4.3.3 van het rapport)

Bovendien spreekt het rapport over de discriminatie tegenover de minderheden . (blz 113, sub 3.4.3.4 van het rapport)

Omdat er geen voldoende voorraad aan medicijnen is, dienen de burgers zich meestal tot de privé-apotheken te wenden om de medicijnen te kunnen aanschaffen. Zij dienen deze medicijnen uit hun eigen portefeuille te betalen. (blz 116, sub 3.4.3.7 van het rapport)

Uit het verslag blijkt dat door gebrek aan geldmiddelen Kosovo niet in staat gebleken is de gezondheidszorg te hervormen en de bevolking gratis toegang tot de gezondheidszorg te bieden. Met als gevolg dat in de praktijk dat Kosovaren die niet over de nodige financiële middelen beschikken geen bezoek aan de dokter of aan de medische instellingen kunnen doen.

De Dienst Vreemdelingenzaken houdt totaal geen rekening met het feit dat verzoeker mogelijks geen of zeer moeilijk toegang heeft tot de gezondheidszorg ongeacht dat er een verplichting is om gratis gezondheidszorg te geven aan elke Kosovaar.

Er kan vastgesteld worden dat de verwerende partij duidelijk aan haar verplichtingen van goed bestuur, voorzichtigheid en zorgvuldigheid heeft verzaakt omdat zij geen rekening heeft gehouden met het feit dat het opvolgen met de juiste medicijnen met het oog op het verbeteren van de fysieke gezondheid niet efficiënt kan gebeuren in het land van herkomst.

Verzoekende partij is niet bij machte om na een lang verblijf in België, de medische kosten te betalen. Zij moet terug van nul beginnen in Kosovo.

In geval van terugkeer naar Kosovo is het onbetwistbaar dat verzoekende partij geen toegang zal hebben op de zorgen die hij nodig heeft, hetgeen een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt voor deze persoon, en dat het daarom een schending uitmaakt van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

Door het feit dat zij al geruime tijd uit Kosovo is, kan zij in dat land geen gebruik maken van de sociale zekerheid en zou zij zelf alle behandelingen persoonlijk moeten betalen, wat financieel voor de patiënt onmogelijk is.

Het ligt voor de hand dat een vergelijkbare medische behandeling in het land van herkomst voor verzoeker niet mogelijk is, vooral omdat deze medische behandeling daar niet betaalbaar zal zijn.

Een verder verblijf in België lijkt noodzakelijk om menswaardige medische behandeling te verzekeren.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21 .094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18september 1984, RW, 1984-85, 946, LAMBRECHTS, W Geschillen van bestuur, 43).

Het afwijzen van een aanvraag 9ter Vw. is in casu strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag inzake tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden die absolute bescherming garandeert tegen een onmenselijke en vernederende behandeling.

Dit omdat de aanvrager de bescherming inroept wegens zijn gezondheid.

Terwijl reden tot afwijzen van het verzoek tot regularisatie inzake gegrondheid niet opgelegd is volgens de wet.

Dat in de bestreden beslissing door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9, ter van de wet van 15.12.1980 ongegrond wordt verklaard zonder motivatie waarom het afwijzen van de aanvraag om medische redenen geen vernederende behandeling uitmaakt of kan uitmaken.

Dat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Het afwijzen van een verzoek van een vreemdeling wiens aanvraag conform artikel 9ter Vw. ongegrond werd verklaard, kan mogelijk een schending inhouden van artikel 3 EVRM.

Wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, schendt die maatregel artikel 3 EVRM.

Dat verzoekende partij dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is.

Dat de bevoegdheid in deze zaak niet zorgvuldig werd gehanteerd.

Dat ook op dit punt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat in elk geval door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt wanneer deze geen rekening hield met het geheel van de door verzoekende partij aangehaalde elementen ter ondersteuning van de gegrondheid van zijn aanvraag, waaruit kon worden afgeleid dat het voor verzoekende partij bijzonder moeilijk is medische verzorging te genieten in Kosovo, wanneer deze geen rekening hield met de medische problematiek van verzoekende partij en in het land van herkomst en de andere argumenten.”

4.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoekende partijen voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat eerste verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekende partijen werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat de medische problemen van eerste verzoekende partij geen strikte medische contra-indicatie inhouden om te reizen, dat niet blijkt dat zij nood heeft aan mantelzorg en dat de vereiste medische zorgen in Kosovo beschikbaar en toegankelijk zijn. Deze

motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekende partijen toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. Waar verzoekende partijen de motivering van de bestreden beslissing inhoudelijk in vraag stellen voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet derhalve in twee situaties waarbij een vreemdeling om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. In eerste instantie kan een verblijfsmachtiging worden toegestaan indien de aanvrager aantoont dat een terugkeer op zich naar zijn land van herkomst niet kan zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (cf. *Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 34*) en er dus “een onmogelijkheid om te reizen” bestaat (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 137-138*). Het betreft hier dus vreemdelingen “die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst” en die zich voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 9*). Daarnaast voorziet de wetgever ook dat een vreemdeling voor wie de terugreis op zich geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit met zich meebrengt tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd indien er geen adequate behandeling voor zijn medisch probleem bestaat in zijn land van herkomst en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend dient te worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat hierbij in regel zal dienen te worden onderzocht of het mogelijk is om een ziekte te laten behandelen in het land van herkomst en of de effectieve toegang tot een behandeling van deze ziekte in het land van herkomst van een vreemdeling voldoende is gegarandeerd (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 35* en *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 137-138*). Een dergelijk onderzoek is evenwel niet vereist indien uit de aard van de aandoening zelf – een aandoening die niet ernstig is of die geen behandeling vereist – kan worden afgeleid dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

De door verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer heeft in zijn advies van 4 mei 2015 duidelijk uiteengezet dat eerste verzoekende partij medische zorgen krijgt in het kader van een post-transient ischaemic attack, diabetes mellitus type II, arteriële hypertensie, hypercholesterolemie,

morbide obesitas en in het kader van een angststoornis. Deze controlearts heeft geduid dat hij na analyse van de door verzoekende partijen voorgelegde medische getuigschriften geen contra-indicatie wat betreft reizen kon weerhouden. Deze arts heeft verder, met uitvoerige bronvermelding, geduid dat de medicijnen die eerste verzoekende partij nodig heeft voor de behandeling van de aandoeningen waaraan zij lijdt in Kosovo kunnen worden verkregen en dat er in dat land huisartsen zijn en er ambulante neurologische, endocrinologische, cardiologische en psychiatrische zorgen beschikbaar zijn. Hij heeft er tevens op gewezen dat hij deze zorgen ook voldoende toegankelijk acht voor eerste verzoekende partij en hij heeft hierbij uiteengezet dat bepaalde medicijnen die eerste verzoekende partij gebruikt, meer specifiek, metoprolol, acetylsalicylzuur, omeprazol, alprazolam en carbamazepine, door de overheid in Kosovo gratis worden verschaft aan wie deze nodig heeft en dat personen die afhankelijk zijn van sociale bijstand hoe dan ook gratis zorg en medicatie kunnen genieten, zodat, indien eerste verzoekende partij en haar familieleden niet via een inkomen uit een tewerkstelling in staat zouden zijn om de kosten verbonden aan de vereiste medische zorgen te betalen, zij toch via deze weg van de nodige zorg verzekerd zijn. De door verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer heeft daarnaast nog benadrukt dat verzoekende partijen geen bewijs van een algemene arbeidsongeschiktheid hebben voorgelegd en dat er geen gegevens zijn waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij geen toegang zouden hebben tot de arbeidsmarkt in Kosovo en dus niet zelf zouden kunnen instaan voor de betaling van de nodige medische kosten.

De door verwerende partij aangestelde controlearts heeft derhalve, gelet op voorgaande vaststellingen, een toetsing doorgevoerd aan de twee in artikel 9ter § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene situaties die aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen. Het betoog van verzoekende partijen dat niet werd onderzocht of er een reëel risico bestaat dat eerste verzoekende partij in een onmenselijke of vernederende situatie kan terechtkomen bij gebrek aan een adequate behandeling van de aandoeningen waaraan zij lijdt is niet meer dan een ontkenning van de realiteit. Gelet op de verschillende documenten waarop de ambtenaar-geneesheer zich heeft gebaseerd om tot zijn advies te kunnen komen en waarin kan worden gelezen op welke plaatsen de vereiste zorgen worden verstrekt kunnen verzoekende partijen ook niet worden gevolgd in hun standpunt dat de informatie aangaande de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen die eerste verzoekende partij nodig heeft niet voldoende is. Door uiteen te zetten dat verwerende partij niet heeft aangegeven “waar” precies de medische zorgen die eerste verzoekende partij nodig heeft kunnen worden verkregen tonen verzoekende partijen niet aan dat de ambtenaar-geneesheer verkeerdelijk heeft aangegeven dat, op basis van de door hem geconsulteerde bronnen, blijkt dat de medische zorgen die eerste verzoekende partij nodig heeft kunnen worden verkregen in Kosovo. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vereist trouwens niet dat verwerende partij of de door haar aangestelde controlearts in de beslissing die wordt genomen inzake een aanvraag om machtiging tot verblijf zelf aangeven op welke precieze locaties in een bepaald land allemaal medische zorgen kunnen worden verstrekt. De onderbouwde vaststelling – die steun vindt in de stukken van het administratief dossier – dat deze zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn volstaat.

De bewering dat verwerende partij de aangehaalde “ziekte” – waarbij verzoekende partijen eraan voorbijgaan dat zij verscheidene medische problemen aanvoerden – niet kan kwalificeren is incorrect. De door verwerende partij aangestelde arts heeft namelijk duidelijk vermeld dat hij kon vaststellen dat er bij eerste verzoekende partij een diabetes mellitus type II, arteriële hypertensie, hypercholesterolemie, morbide obesitas en een angststoornis werd gediagnosticeerd en dat zij nog werd behandeld ingevolge een post-transient ischaemic attack. Deze arts heeft ook niet gesteld dat verzoekende partijen niet in aanmerking komen voor de toekenning van een verblijfsmachtiging omdat de aangevoerde medische problematiek niet ernstig is, maar omdat deze problematiek geen contra-indicatie om te reizen inhoudt en omdat de vereiste medische zorgen in Kosovo voldoende beschikbaar en toegankelijk zijn, zodat er geen reëel risico bestaat dat eerste verzoekende partij bij gebrek aan een adequate behandeling in een onmenselijke of vernederende situatie zal terechtkomen. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer erop heeft gewezen dat de aangevoerde medische problematiek wel een reëel risico zal inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van eerste verzoekende partij indien zij niet de nodige medische zorgen krijgt doet geen afbreuk aan het feit dat de toetsing aan de criteria die in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zijn bepaald werd doorgevoerd en laat, in voorliggende zaak, niet toe te besluiten dat enige appreciatiefout werd gemaakt.

De bewering van verzoekende partijen, in wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van hun middel, dat de door verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer, op basis van een verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens omtrent artikel 3 van het EVRM en het ontbreken van een “directe” levensbedreiging, oordeelde dat hen geen verblijfs-

machtiging diende te worden toegekend vindt geen steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. Verzoekende partijen blijven evenzeer in gebreke het precieze stuk aan te wijzen dat de controlearts over het hoofd zou hebben gezien waaruit zou blijken dat eerste verzoekende partij niet kan terugreizen naar Kosovo en er een reëel risico bestaat voor het leven of de fysieke integriteit van eerste verzoekende partij bij een dergelijke terugreis.

In een derde onderdeel van hun middel stellen verzoekende partijen dat zij van mening zijn dat eerste verzoekende partij niet kan reizen en dat hun wel een verblijfsmachtiging om medische redenen had dienen te worden toegestaan. Zij tonen door hun eigen visie te poneren – waarbij bovendien moet worden gesteld dat zij niet aantonen enige medische scholing te hebben – evenwel niet aan dat het standpunt van de ambtenaar-geneesheer kennelijk onredelijk of incorrect is. Hun bewering dat de ambtenaar-geneesheer slechts een summier advies verstrekke en de medische aandoeningen geringchat mist wederom feitelijke grondslag en laat niet toe enige appreciatiefout vast te stellen.

De uiteenzetting van verzoekende partijen geeft geen aanleiding tot de vaststelling dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verwerende partij of de door haar aangestelde ambtenaar-geneesheer beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

4.2.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel stellen verzoekende partijen dat de door verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer dit beginsel heeft geschonden door na te laten om eerste verzoekende partij aan een eigen medisch onderzoek te onderwerpen, door geen gespecialiseerd arts te raadplegen en door geen correspondentie te voeren met de artsen die eerste verzoekende partij zelf consulteerde, terwijl dit is voorgeschreven door artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007).

Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt evenwel dat de door verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer, indien hij dit nodig acht, een vreemdeling “kan” onderzoeken en een bijkomend advies “kan” inwinnen van deskundigen. Het komt bijgevolg alleen aan de ambtenaar-geneesheer toe te beslissen of hij van deze mogelijkheden dient gebruik te maken. Artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 voorziet evenmin in een verplichting en stelt dat de door verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer “indien nodig” een bijkomend advies aan een deskundige “kan vragen”. Het enkele feit dat een door verwerende partij aangestelde controlearts geen bijkomend medisch onderzoek doorvoerde, geen gespecialiseerde artsen inschakelde of geen contact nam met de artsen die eerste verzoekende partij onderzochten impliceert niet dat deze arts zijn advies niet op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid. Hij vermocht immers te oordelen dat hij op basis van deze medische attesten, waaronder verscheidene attesten die werden opgesteld door gespecialiseerde artsen, een toetsing kon doorvoeren aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde criteria. Hierbij moet worden opgemerkt dat geenszins blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de bevindingen van andere artsen omtrent de vastgestelde aandoeningen in vraag stelde of dat hij tot andersluidende conclusies kwam dan deze artsen. Het uitgangspunt van verzoekende partijen dat een eigen onderzoek van eerste verzoekende partij noodzakelijk was omdat de behandelende artsen en de controlearts tot tegenstrijdige conclusies kwamen is dan ook incorrect.

Hun stelling dat de ambtenaar-geneesheer tot een ander besluit zou zijn gekomen indien hij eerste verzoekende partij persoonlijk had onderzocht is niets meer dan een loze bewering.

Er moet daarenboven op worden gewezen dat uit de bepalingen van artikel 9ter, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat het toekomt aan de vreemdeling die een aanvraag indient om, op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd, om alle vereiste medische stukken over te maken aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft. De ambtenaar-geneesheer dient een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen dus niet in de plaats van de aanvrager te stofferen met overtuigingsstukken en eigen onderzoeksverslagen.

Het gegeven dat de door verwerende partij aangestelde controlearts verzoekende partij niet persoonlijk onderzocht, geen artsen-specialisten om bijkomend advies vroeg of niet correspondeerde met de artsen die verzoekende partijen consulteerde laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat relevante gegevens buiten beschouwing werden gelaten.

Verzoekende partijen zetten nog uiteen dat de gezondheidstoestand van eerste verzoekende partij verslechtert en dat zij zonder medisch zorg in levensgevaar zal verkeren. Zij tonen hiermee opnieuw niet aan dat de ambtenaar-geneesheer enig dienstig stuk vergat in aanmerking te nemen.

In de mate dat verzoekende partijen nog stellen dat niet werd aangetoond *“in welke omstandigheden”* de aandoeningen van eerste verzoekende partij in Kosovo zullen worden behandeld moet worden gesteld dat de door verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, het bestaan van een *“reëel risico”* dat een vreemdeling in zijn herkomstland bij gebrek aan een adequate behandeling voor een medisch probleem in een onmenselijke of vernederende situatie zal terechtkomen moet onderzoeken en dat deze arts de vereiste controle in voorliggende zaak doorvoerde. Verzoekende partijen maken ook niet aannemelijk dat de omstandigheden waarin de medische behandelingen in Kosovo worden verstrekt dusdanig zijn dat de ambtenaar-geneesheer verkeerdelijk concludeerde dat er geen reëel risico is dat eerste verzoekende partij ingevolge het niet beschikbaar of toegankelijk zijn van medische zorgen in een onmenselijke of vernederende situatie zal terechtkomen.

Door te benadrukken dat zij liever in België blijven en een beroep doen op de artsen waarmee zij vertrouwd zijn tonen zij niet aan dat de vereiste medische bijstand niet in Kosovo kan worden verkregen. De Raad merkt hierbij, doch louter ten overvloede, op dat uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat eerste verzoekende partij ingevolge het feit dat zij het Nederlands niet beheerst niet in staat lijkt te zijn zelf een gesprek te voeren met de artsen die zij consulteerde en dus ook niet kan worden vastgesteld dat zij een vertrouwensband met deze artsen opbouwde.

Er blijkt ook niet dat de terugkeer van verzoekende partijen tot gevolg zal hebben dat de behandeling van de aandoeningen waaraan eerste verzoekende partij lijdt zal worden onderbroken. De ambtenaar-geneesheer heeft namelijk vastgesteld dat deze aandoeningen slechts medicamenteus dienen te worden behandeld en dat de medicijnen die eerste verzoekende partij nodig heeft in Kosovo beschikbaar zijn en er door haar ook effectief kunnen worden verkregen. Er blijkt daarenboven ook niet dat verzoekende partijen de medicatie die eerste verzoekende partij in België gebruikt niet kunnen meenemen naar Kosovo om een aantal dagen te overbruggen en te vermijden dat er een onderbreking in de behandeling zou zijn indien zij bij hun aankomst in dat land niet onmiddellijk medicatie kunnen krijgen omdat de toegang tot de gezondheidszorgen in dat land niet volledig vergelijkbaar is met deze in België. Het is de Raad verder niet duidelijk wat verzoekende partijen bedoelen met hun opmerking inzake het ontbreken van een onderzoek naar de gevolgen van *“de veranderingen van de geneeskundige overname bij een terugkeer naar het land van oorsprong”*. De ambtenaar-geneesheer heeft er namelijk op gewezen dat de medicijnen die eerste verzoekende partij nodig heeft in Kosovo voor haar beschikbaar en toegankelijk zijn, zodat er geen sprake is van veranderingen.

Verzoekende partijen voeren aan dat eerste verzoekende partij geen rugbelastend werk kan verrichten en zij dus weinig kans heeft om middels een tewerkstelling in een inkomen te voorzien waarmee zij de kosten verbonden aan de vereiste medische zorgen kan dragen. Zijn tonen hiermee – los van de vraag of hun bewering dat eerste verzoekende partij geen rugbelastend werk kan verrichten correct is – niet aan dat de door verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer onzorgvuldig optrad door te stellen dat verzoekende partijen geen bewijs hebben voorgelegd waaruit blijkt dat zij volledig arbeidsongeschikt zijn waardoor dus mag worden verwacht dat zij een inkomen kunnen verwerven en dat indien dit niet het geval zou zijn de mogelijkheid bestaat om gratis medische zorgen te genieten.

Door te stellen dat in Kosovo in de praktijk vaak moet worden betaald voor medische zorgen en voor medicatie tonen zij ook niet aan dat onzorgvuldig werd opgetreden. De ambtenaar-geneesheer heeft namelijk rekening gehouden met het gegeven dat bepaalde medische kosten zouden moeten worden betaald en heeft verwezen naar het feit dat er verscheidene meerderjarige gezinsleden zijn van wie kan worden aangenomen dat zij door arbeid in een inkomen kunnen voorzien dat moet toelaten de noodzakelijk medische kosten te dragen.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat in aanmerking werd genomen dat verzoekende partijen Roma zijn en dat de Roma-gemeenschap vaak arm en kwetsbaar is. Er werd

echter geduid dat deze gegevens niet tot de conclusie leiden dat verzoekende partijen geen toegang zouden hebben tot gezondheidszorg gezien het bestaand wettelijk kader en het feit dat de overheid inspanningen doet om discriminatie uit te bannen. Door erop te wijzen dat uit een verslag van Caritas International – dat evenwel niet wordt voorgelegd – blijkt dat de situatie in Kosovo meer dan vijf jaar geleden nog veel te wensen overliet tonen verzoekende partij niet aan dat de ambtenaar-geneesheer, die gebruik maakt van meer recente informatie en de specifieke toestand van verzoekende partijen in aanmerking nam, onzorgvuldig optrad.

De verzoekende partijen maken met hun beschouwingen niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

4.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekende partijen ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.5. Verzoekende partijen tonen niet aan dat verwerende partij door de bestreden beslissing te nemen een handeling stelde die erop is gericht hen opzettelijk van het leven te beroven. Verwerende partij heeft, vooraleer de bestreden beslissing te nemen, trouwens uitgebreid onderzocht of het recht op leven van eerste verzoekende partij niet in het gedrang komt bij een terugkeer naar haar land van herkomst en oordeelde dat dit niet het geval was. Bij de bespreking van de voorgaande onderdelen van het middel werd reeds vastgesteld dat niet blijkt dat verwerende partij hierbij een kennelijke appreciatiefout maakte of onzorgvuldig optrad.

Tot een schending van artikel 2 van het EVRM kan niet worden besloten.

4.2.6. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient erop te worden gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Gelet op voorgaande vaststellingen en nu geenszins blijkt dat er humanitaire redenen zijn zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM kan in voorliggende zaak niet worden besloten dat verwerende partij artikel 3 van het EVRM heeft geschonden door de bestreden beslissing te nemen.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK